

KRISTÍNA BRESTENSKÁ

OCHRANCA

POKRAČOVANIE ROMÁNU GRÓFOV SYN

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Beata Vrzgulová
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Copyright © Kristína Brestenská 2018
Cover Design © Emil Křížka 2018
Cover Photo © Malgorzata Maj / Arcangel
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2018

ISBN 978-80-220-2103-6

Venujem svojmu rytierovi dvadsiateho prvého storočia,
svojmu ochrancovi a najlepšiemu priateľovi.
Svojmu manželovi.

Prológ

Anglicko 1193

Nad osadou Thorne zavládol smútok. Pán hradu Peel Hill už odpočíval v tmavej zemi. Lady Alice de l'Aigle vošla do svojej komnaty a s neprítomným pohľadom sa posadila do kresla. V tvári mala meravý výraz a oči ako dva kusy ľadu. Pred pár dňami pochovala manžela. Mala by cítiť smútok, žiaľ, no cítila len prázdnotu. Z očí jej nevypadla jediná slza. Všetky vyplakala pred piatimi rokmi, keď jej srdce podstúpilo dve kruté skúšky. Prvú, keď sa dozvedela o smrti muža, ktorého celé roky potajomky milovala, a druhú o pár mesiacov neskôr, keď sa musela rozlúčiť s druhým, ktorému patrilo celé jej srdce. S milovaným synom Jamesom. Odišiel z Conisbroughu, odišiel z Peel Hillu, odišiel z Anglicka. Nevedela kam a prečo. Zrazu bol iný, zádumčivý, smutný. Niečo ho trápilo. Skúšala sa s ním porozprávať, skúšala mu dohovárať, prosila ho, aby sa jej zdôveril, no on iba krútil hlavou. Tvrdil, že musí odísť, musí nájsť vlastnú cestu, svoj osud.

Vedela, že jednou z vecí, ktorá ho trápila, je budúcnosť. Túžil po vlastnom majetku, vlastnom panstve, azda i vlastnom titule. Nemohol by zostať žiť na ich hrade a celý život len pokorne skláňať hlavu a plniť vôľu niekoho iného. Otca a neskôr staršieho brata. Jamie bol ako oheň a oni ako voda, nezniesli sa dlho vedľa seba. Časom by uhasili plameň, kto-

rý Jamesovi odjakživa horel v srdci a ktorý na ňom tak milovala. A tak odišiel a jej nezostávalo iné, iba trpezlivo čakať na jeho návrat.

Dodnes sa nevrátil, dodnes od neho neprišla žiadna správa, dodnes sa k nej nedostala žiadna zmienka o tom, či vôbec ešte žije. Bolo od neho kruté a bezohľadné takto sa zahrávať s materinským srdcom. A pritom, ak by bol vyčkal päť rokov, dnes, práve v tento deň, by mal splnenie sna na dosah.

S povzdychom sa postavila a vykročila k starej zaprášenej truhlici. Zodvihla veko a prehrabala sa v nej. Povyhadzovala staré šaty a plášte a na dne našla svoj najvzácnejší poklad. Opatrne vybrala rubínový náhrdelník a pod ním kôpku listov. Pobrala sa naspäť k stolu a usadila sa do kresla. Všetko, čo mala v rukách, opatrne položila. Rozcítene sa zahľadela na krásny šperk s oslepujúcim leskom. Pripomenul jej vášeň, ktorú kedysi dávno na veľmi krátky okamih zažila, a premohla ju ľútosť. Potom vzala z kôpky listov dva, ktoré ležali navrchu. Na jednom bolo napísané jej meno a na tom druhom stálo William a James. Druhý list bol stále zatvorený, pečať bola neporušená. Hoci tušila, aký obsah ukrýva, nevedela sa dočkať, keď bude pečať konečne rozlomená a tajomstvo listu raz a navždy prezradené.

Znenazdajky ju vyrušilo tiché zaklopanie. Obrátila hlavu k dverám a zvolala: „Vstúpte!“ Dvere sa pomaly otvorili a do izby nakukol jej starší syn Charles.

„Mama,“ oslovil ju úctivo a rozvláčne. Vždy ju rozčuľovala Charlesova komótnosť. Nezdedit po nej ani štipku energie, ktorou v mladosti prekypovala. Dokonca i teraz, keď bola v zrelom veku, bola energetickejšia než jej syn.

„Práve sa vrátil posol z Conisbroughu,“ pokračoval Charles hlasom, akoby ho vonkoncom nezaujímalo, čo vraví. „William de Warenne, gróf zo Surrey, sa v tomto čase nenachádza v Yorkshire. Už pár mesiacov sa zdržiava na hrade Bray v Lewes. Hneď zajtra sa vydám na cestu, aby som mu zložil lénnu prísahu.“

Keď jej syn dohovoril, premerala si ho zadumaným pohľadom a zaváhala. Pozrela na zapečatený list, na ktorom stálo William a James, a bojovala s pokušením poslať ten list Williamovi. No veľmi dobre si uvedomovala, že kým sa Jamie nevráti, bude celkom zbytočné, ak si William ten list prečíta skôr. Musí čakať a byť trpezlivá.

„Dobre, Charles,“ prikývla napokon synovi a ten odišiel.

Znovu osamela. Ach, kiežby sa už Jamie vrátil! Konečne nastal čas, keď mu môže splniť sen, a ona ani netuší, kde sa jej syn práve nachádza. So smútkom v očiach odložila zapečatený list a vzala si ďalší. Stálo na ňom jej meno a bol taký ošúchaný, že na prvý pohľad bolo zjavné, ako často ho držala v rukách. Aj dnes ho znovu otvorila a očami preletela po vyblednutých slovách, ktoré znamenali veľmi veľa pre ňu i pre jej syna.

Ctená lady Alice,

píšem Vám, aby som Vám oznámil, že James sa má u mňa dobre. S obrovskou vervou sa pustil do rytierskeho výcviku a snaží sa nezaostávať za mojím prvorodeným synom Williamom. Som hrdý, aké pokroky obaja chlapci za tie roky, čo sú spolu, dosiahli. Musím sa priznať, že som si obľúbil Jamesovu smelú a trochu ľahkovážnu povahu. Som presvedčený, že všetky dobré povahové črty zdedil jedine po vás. Trápi ma ešte niečo, s čím sa Vám chcem zdôveriť. Viem, že tajomstvo o Jamesovom pôvode už roky úspešne ukrývate v srdci pred svojím manželom. Tak je to správne, no zároveň mi to zväzuje ruky. Viem aj to, ako James sníva, že raz bude pánom na vlastnom hrade. Ako isto viete, moje majetky sú veľmi rozsiahle. Také rozsiahle, že ak jeden z hradov, ktoré vlastním, nezdedí môj prvorodený syn, nebude mi to mať za zlé. Práve naopak. Som presvedčený, že by Williama potešilo, ak by sa z môjho veľkého majetku ušlo niečo aj Jamesovi. Dospel som k rozhodnutiu, že napriek zákonom a tradíciám zanechám niečo aj jemu. Uvedomujem si však, že takýto nezvyčajný prejav vôle by mohol spôsobiť značné podozrenie u Vášho manžela. Preto tak urobím až vtedy, keď Váš manžel už nebude medzi živými.

Som si vedomý možnosti, že ma môže prežiť, a preto k tomuto listu prikladám ešte jeden pre oboch chlapcov, ktorý bude potvrdením mojej vôle. Verím, že som Vás svojím rozhodnutím potešil, tak ako ste kedysi Vy potešili mňa. Hoci len na malú chvíľu.

S hlbokou úctou

Hamelin de Warenne, gróf zo Surrey

Lady Alice dočítala list a nehlučne vstala od stola. Pomaly sa presunula k posteli, ktorá bola svedkom jej hriechu z minulosti. Hriechu, ktorý nikdy neoľutovala. Hriechu, na ktorý s láskou spomínala toľko dlhých rokov. Spomienky však pomaly bledli a ona zavše premýšľala, čo je lepšie: nikdy nepoznať skutočné šťastie a žiť si spokojný život v nevedomosti, alebo šťastie na celkom krátky okamih zakúsiť a potom žiť navždy uväznená v beznádeji. Uložila sa na vankúš, list si pevne pritlačila k hrudi a po dlhých mesiacoch znova konečne vyronila slzu.

1

Lady Elisabeth de Beaumont sedela za stolom v svojej komnate a znovu písala list milovanému bratovi Williamovi, mocnému grófovi zo Surrey. V duši cítila nesmiernu úzkosť, obávala sa, že sa stalo niečo veľmi zlé, pretože brat sa už celé mesiace neozval.

Dlhých päť rokov žila život, ktorý nemal s jej šťastnou a bezstarostnou mladosťou nič spoločné. Takmer celý ten čas tomu čelila so ctou a hrdosťou, akej len bola schopná. No za posledné mesiace sa jej život zmenil na peklo, v ktorom nebolo slnka ani hviezd, radosti, slobody ani lásky. Jediným svetlom, jediným zábleskom nádeje bol pre ňu brat. Odkedy mu poslala prvý list, ubehlo niekoľko mesiacov. Keď dlho neprichádzala žiadna odpoveď, napísala ďalší. Postupne začala rozposielať listy na všetky bratove hrady, aby si bola

istá, že nech je William kdekoľvek, jej list sa mu dostane do rúk. Lenže počas tých dlhých mesiacov neprišiel ani riadok. Žiadna odpoveď, žiadna pomoc. No zaprisahala sa, že sa nevzdá. V žilách jej prúdila krv rodu, ktorý mal bojovného a vytrvalého ducha. Rodu kráľov. A hoci ju zdedené povahové črty zväčša dostávali do veľkých ťažkostí, predsa len sa z času na čas vyskytli situácie, keď jej pomohli. A toto bola jedna z nich. Zaumienila si, že dovtedy bude bratovi posilať listy a žiadať o pomoc, kým sa nedočká zdarného konca. Bol jej jedinou nádejou, jedinou možnosťou na záchranu.

Aj dnes sedela za stolom a bez premýšľania začala písať vety, ktoré predtým už toľkokrát zvečnila na papieri. Vtom jej pohľad padol na dátum a ruka jej uviazla vo vzduchu. S divoko bijúcim srdcom odložila brko a ako vo sne hľadela na dátum, ktorý zmenil jej život na nepoznanie. Šiesty jún. V tento deň, presne pred piatimi rokmi, sa vydala za Edmunda de Beaumont a stala sa z nej lady Brooková a budúca grófká z Warwicku. A odvtedy už nič nebolo ako predtým...

„Z celého srdca ti želim, aby si bola šťastná, Elisabeth,“ vrúcne sa jej prihovarila švagriná a tuho ju objala.

Vo dvorane Warwicku stále znela hudba a svadobní hostia sa rozjarene zabávali a tancovali. Sudy s vínom sa pomaly vyprázdňovali, strieborné misy plné vyberaných pochúťok priťahovali čoraz menej pozornosti, voskovice vo vysokých niekoľkoramenných svietnikoch pomaly dohorievali, sluhovia od únavy ledva prepletali nohami, no oslavy jej svadby nemali konca-kraja.

„Vy už odchádzate? Veď oslavy sa ešte neskončili,“ namietla Elisabeth sklamaným hlasom a len čo od nej Amelia odstúpila, vrhla na brata vyčítavý pohľad.

William k nej vystrel veľké dlane a teraz to bol on, kto si ju s láskou privinul k hrudi. „Mysli na moje duševné zdravie, Elisabeth. Chcem byť preč, kým nastane noc a teba odvedú

k svadobnému lôžku. Obávam sa, že hoci by som vypil všetky sudy vína, aj tak by ma pri predstave, že sa moja malá sestrička odteraz stane manželkou a bude patriť inému mužovi, zalieval pot a obchádzali mdloby.“

Elisabeth prevrátila oči a Amelia sa úprimne rozosmiala.

„Nikdy vám nezabudnem, že ste ma v najdôležitejši a zároveň najťažší deň môjho života takto bezcitne opustili,“ zahundrala Elisabeth s nevôľou.

„Neboj sa. Všetko dobre dopadne. Edmund sa o teba postará, bude ťa na rukách nosiť. Ešte sa nám raz budeš ponosovať, že ťa až príliš ľúbi,“ doberala si ju Amelia.

„Tebe sa to povie. Ty máš svadobnú noc dávno za sebou,“ nervózne zamrmlala Elisabeth. Áno, presne toho sa tak desila. Preto bola niekoľko posledných týždňov taká nervózna. Vždy snívala o tom, že svoje panenstvo uchráni pre...

„Mysli na to, čo som ti povedala,“ vytrhla ju Amelia zo zadumania a láskavo sa na ňu usmiala.

„Čo si jej povedala?“ spýtal sa William so záujmom.

„Nemôžeme mať s tvojou sestrou malé tajomstvo?“ zvodne sa spýtala manžela a na perách jej pohrával tajomný úsmev.

Zachmúrene si ich obe premeral. „Nie, ak sa to akokoľvek týka ich svadobnej noci.“

Amelia si povzdychla. „Ak to už musíš vedieť, povedala som Elisabeth, že ak by ich svadobná noc nedopadla podľa jej predstáv či k jej spokojnosti, postupne sa to určite bude len a len zlepšovať.“

William schmatol po tých slovách manželku za pás a matetnícky si ju k sebe pritiahol, až zhíkla. „Len čo budeme opäť na Conisbroughu, splním ti také predstavy, o akých si ani netušila, že ich môžeš mať,“ zašepkal jej výhražne a zároveň roztúžene do ucha, no dosť nahlas, aby to začula i Elisabeth.

Dobromyseľne prevrátila oči. „Viete čo? Asi bude najlepšie, ak predsa len už pôjdete. Vôbec mi nepomáhate. Práve naopak. Som z vás ešte nervóznejšia.“

William sa spamätal a opäť zablúdil previnilým pohľadom

k sestre. „Elisabeth, hoci si teraz už vydatá, myslí na to, že budem stále tvojím bratom a nebudem ťa ľúbiť o nič menej ako doteraz. Preto vedz, že nech by si čokoľvek potrebovala, vždy sa na mňa môžeš s dôverou obrátiť a ja ti bez váhania pomôžem.“

Elisabeth sa zaleskli v očiach slzy a ešte raz oboch s láskou objala. „Tak už choďte, kým sa celkom nerozplačem,“ odpre-vádzala ich roztraseným hlasom z dvorany.

Odišli. Náhle osamela v sieni plnej ľudí. Stala sa manželkou a navždy opustila svojho brata. Prepadli ju panika a zú-falstvo. Jediné, čo jej ako-tak dodávalo nádej, bola láska, ktorú k nej Edmund cítil. Zhlboka sa nadýchla a pohľadala ho očami. Našla ho sedieť pri lordovom stole. Bol v dobrej nálade a s rumennou tvárou si pripíjal so svojím otcom. Zamračila sa. Zdalo sa jej, že toho dnes už vypil priveľa. Nechcela, aby bol v ich svadobnú noc opitý. Odhodlane k nemu vykročila. Bola presvedčená, že keď mu jemne dohovorie, poslúchne ju. No kým sa k nemu stihla dostať, obkolesilo ju zo všetkých strán jeho päť sestier a vzrušene začali okolo nej poskakovať. Zakrátko sa k nim pridala aj Edmundova matka lady Cecilia a jeho teta lady Josselyn so svojimi dvo-ma dcérami.

„Už je čas,“ oznámila jej s úsmevom lady Cecilia.

„Už? Tak zavčasu?“ vyjachtala Elisabeth s obavou v hlase.

„Lepšie skôr ako vôbec. Ak by sme totiž nechali môjho syna ďalej oslavovať, obávam sa, že vaša svadobná noc by sa skončila veľkým nezdarom,“ odvetila jej svokra s úsmevom, no zároveň hnevivo pozrela smerom, kde jej syn do seba obracal ďalšiu čašu.

Elisabeth poslušne prikývla a dala sa odvieť. Pri odchode z dvorany však ešte opäť vystrašene pohľadom vyhľadala Edmunda. Aj on sledoval, ako odchádza. Pohľady sa im stretli. Úsmev z tváre sa mu vytratil a nahradil ho vážny, odhodla-ný výraz, aký uňho dosiaľ nepoznala.

Keď jej v komnate vyzliekali svadobné šaty, jej nervozita sa

stupňovala a začal ju opantávať smútok. Nebol to Edmund, pre koho ju teraz mali pripravovať. Vysnívala si to inak. Jamie mal byť ten, na koho mala teraz s triaškou čakať. On mal byť ten, kto jej mal dať prvýkrát pocítiť, že je ženou. Zaklipkala mihalnicami, aby potlačila slzy. Bolo od nej kruté myslieť teraz na iného, keď čakala manžela. Edmunda. Odrazu zacítila na nahej pokožke závan chladu a zahanbene si rukami zakryla drobné prsia. Lady Josselyn jej však už pripravila nočnú košeľu a ona do nej rýchlo vklzla. Jej švagríné zatiaľ rozjarene rozostlali posteľ.

„Dúfam, že nám zajtra porozprávaš, aké to bolo,“ ozvala sa zapýrene najstaršia z nich, ktorá už bola zasnúbená a jej svadba sa mala konať v dohľadnom čase.

Elisabeth na ňu zmätene pozrela a bola taká nervózna, že si nedokázala spomenúť na jej meno. Pravdupovediac, Edmundove sestry sa na seba podobali ako vajce vajcu a ona si ich stále plietla.

„Veď sa vy tiež dočkáte svadobnej noci!“ zvolala lady Cecilia rozradostene. „Teraz, keď je váš brat konečne ženatý, príde rad i na vás.“

Elisabeth ticho načúvala rozhovoru v komnate a nebola schopná vyriečiť jediné slovo. Iba neprítomne hľadela pred seba, až kým nezačula za dverami bujarý smiech. Mykla sa, keď ju Edmundova matka jemne postrčila k lôžku.

„Rýchlo do posteľ!“ prikázala jej.

Elisabeth sa roztrasenými nohami pohla k posteli a dala sa do nej uložiť a prikryť. Vtedy sa s veľkým rachotom rozleteli dvere a do komnaty sa spolu so ženíchom vrátilo niekoľko ďalších mužov. Elisabeth sa s obavou pozrela na Edmunda. Aj on už bol odetý iba v ľanovej košeli, čo mu siahala do polovice stehien, a oči sa mu zvláštne leskli, keď na ňu pozrel. Tackavým krokom vykročil k lôžku.

„Nuž, mali by sme nechať mladomanželov osamote,“ vyhlásila lady Josselyn a začala všetkých vyháňať z miestnosti.

„Nie, zostaňte!“ ozval sa neočakávane ženích.

Hostia zmeraveli a spýtavo po sebe pokukovali.

„Príliš si toho dnes vypil, synček,“ zastonala jeho matka.
„Poďme!“ rozkázala a postrkávala dcéry k dverám.

„Nie, želim si, aby ste všetci zostali a boli svedkami. Môj syn bude veľmi významným dedičom, a preto chcem, aby neboli žiadne pochybnosti o tom, že nevesta bola pred svadbou panna a že došlo k naplneniu nášho manželstva,“ vyhlásil Edmund pripitým hlasom.

„Edmund!“ zvolala Elisabeth zhrozene.

No on na to nedbal a pomalým krokom sa presunul až k nej.

„Mali by sme ísť, veľa toho vypil, nevie, čo vraví,“ pripomenula lady Cecilia všetkým a znovu sa dala vyháňať ich z komnaty.

„Nie!“ zarazil ju gróf Waleran drsne. „Keď môj syn chce, aby sme zostali, tak zostaneme.“

Grófovo slovo bolo nespochybniteľné. Jeho manželka naňho nahnevane zagánila a len čo si jej syn ľahol vedľa mladučkej nevesty, pobrala sa zastrieť závesy na svadobnom lôžku, aby im dopriala aspoň trochu súkromia.

„Edmund, prosím, ak ma ľúbiš, pošli ich preč,“ zašepkala Elisabeth tak, aby ju počul iba on.

Zaraz sa na ňu vyšvihol a priľahol ju vysokým štíhlym telom. V tvári sa mu zračil posmech. „Ak ťa ľúbim?“ zopakoval hlasnejšie, ako by si bola želala.

Zdesene mu pozrela do prenikavých zelených očí. Nebola v nich ani štipka tej lásky, ktorú jej doteraz prejavoval.

„Je načase, aby si sa prebrala zo sladkého sna, Elisabeth,“ vyriekol chladno a surovo sa zmocnil jej pier. Bozkával ju bezohľadne a nasilu sa vkrádal jazykom do jej úst.

Elisabeth lapala po dychu. Jeho surové bozky a drsné spôsoby sa jej protivili a zraňovali ju. Ak by teraz boli sami, celkom určite by sa bránila. No bola ako v pasci. Bol opitý a správal sa nevyspytateľne. Ak by sa mu odvážila vzoprieť, urobil by taký škandál, že by sa z tej hanby nikdy nespamä-

tala. Odrazu ucítila, ako jej vyhŕňa nočnú košeľu nad boky. Od strachu sa jej zrýchľil tep a rukami zovrela prikrývku. Vtedy ucítila ostrú prenikavú bolesť. Vykríkla, no jej bolestný ston stlmili Edmundove neľútostné pery.

Amelia jej prezradila, že to bude bolieť. Ale iba chvíľku. No ona bolesť cítila stále, aj po tom, čo sa v nej začal hýbať. Z celej sily zavrela oči a myslela na to, čo ľúbila najväčšmi na svete. Edmund urobil niekoľko prudkých pohybov a náhle sa na ňu s výkrikom bezvládne zvalil. Chvíľu po tom, čo z nej zliezol, sa odhrnuli závesy a Elisabeth musela pretrpieť, ako jeho matka a lady Josselyn kontrolujú, či zostala na jej košeli a plachte čerstvá krv. Keď sa všetci uspokojili s výsledkom ich svadobnej noci, konečne odišli z komnaty.

Náhle osameli. Elisabeth sa schúlila na okraji postele a pevne si k sebe pritlačala prikrývku. Edmund sa spokojne vystrel na chrbát s rukami pod hlavou. Zavládlo dlhé ťaživé ticho.

Elisabeth potláčala slzy a zlosť a stálo ju množstvo síl, aby sa ovládla. „Nikdy ti neodpustím, čo si práve urobil,“ prerušila náhle ticho.

„Myslíš si, že mi na tom záleží?“ spýtal sa povýšenecky.

„Prečo si to urobil? Prečo si sa tváril, že ma ľúbiš, ak to nie je pravda?“

„Domnieval som sa, že na to prídeš aj sama. Kvôli venu, moja drahá manželka, kvôli čomu inému? A musím pripustiť, že sme sa s otcom nemýlili. Tvoj brat bol naozaj štedrý, dokonca väčšmi ako štedrý. Dal ti hrad, k nemu rozsiahle pozemky, zlato... Stálo za to, aby som sa s tebou oženil,“ odvetil zamyslene.

Zalapala po dychu a chvíľu sa nezmohla ani na slovo. „Nemôžem uveriť, že som si vzala za muža chamtivého vypočítavca,“ vyriekla po chvíli nenávisťne.

Edmund sa zachechtal. „Začni si zvykať, že odteraz nebude všetko tak, ako by si chcela ty. Tak ako to bolo doteraz.“

„Ak by bolo doteraz všetko tak, ako chcem ja, nikdy by som sa za teba nevydala!“ zvrieskla.

Edmund sa nahnevane posadil a prinútil ju, aby sa k nemu otočila. „Tvoj brat ťa roky rozmaznával, robil, čo ti videl na očiach, a podporoval tvoju pýchu a vrtošivosť. No s tým je koniec. Pri mne sa nebudeš mať tak dobre. Odteraz bude všetko tak, ako budem chcieť ja, a ty sa mi podvolíš.“

„Si blázon, ak si myslíš, že ťa budem poslúchať. Nie som tvoj majetok!“ zvolala pobúrene.

„To sa veľmi mylíš, Elisabeth...“

Pri spomienke na vlastnú svadobnú noc očerveneli Elisabeth líca hanbou i hnevom. Rozhorčene pokrútila hlavou, zahňala spomienky do tmavého kúta svojej mysle a znovu vzala do ruky brko.

Skôr ako sa znova pustila do písania, otvorili sa dvere a do jej komnaty vošiel ten, ktorého nenávidela najväčšmi na svete. Nespokojne si ju premeral a potom sa jej hrozivo tichým hlasom prihovril: „Prikázal som ti, že ma máš čakať v posteli, Elisabeth.“

2

Pod hradbami hradu Bray v Lewes sa za súmraku zjavil osamotený rytier. Stráž pri bráne vytiahla mrežu a vpustila ho dnu. Na nádvorí pri vstupe do južnej veže hradu ho vítal mladý kastelán.

„Prichádzam v mieri. Som rytier James de l’Aigle, priateľ grófa zo Surrey, možno ma gróf niekedy spomínal,“ prihovril sa rytier kastelánovi.

Kastelán, čiernovlasý muž s ostrými črtami tváre, sa naňho prívetoivo usmial. „Pravdaže.“

James si vydýchol. „Som na ceste do kráľovského paláca, no cesta je ešte dlhá a dnes tam už za svetla doraziť nestihnem. Uvedomil som si, že sa nachádzam len malý kúsok od priateľovho hradu. Tak tu teraz pred vami stojím a žiadam

o poskytnutie nocľahu, aby som zajtra mohol pokračovať v ceste.“

Kastelán úctivo kývol hlavou. „Gróf sa vašej návšteve istotne poteší. Nasledujte ma, prosím, zavediem vás za ním.“

James vyjavene vyvalil na kastelána oči. „Čože? William je tu?“

„Áno, gróf de Warenne spolu s lady Ameliou sú tu v Lewes už niekoľko mesiacov,“ prisvedčil kastelán a pohol sa tmavou chodbou osvetlenou niekoľkými fakľami zastoknutými v stene. James ho s ohromeným výrazom v tvári nasledoval. Ich kroky sa ozývali na kamennej dlažbe a doznievali v šere hradných múrov.

Strach i vzrušenie. To boli pocity, ktoré práve vzplanuli v Jamesovom srdci. Ani vo sne by mu nezišlo na um, že sa tu s Williamom stretne. Hlavným sídlom grófa zo Surrey bol vždy hrad Conisbrough v Yorkshire. Mal v úmysle ho tam navštíviť hneď po tom, čo by sa udomácnil na svojom novom panstve. No osud z nejakého dôvodu chcel, že sa s ním a jeho manželkou stretne oveľa skôr, než by sa bol kedy nazdával. V duchu si kládol otázku, či je na toto stretnutie pripravený. Pravda bola, že nebol. No hoci by mal celé more času, ani tak by sa nikdy nedokázal dostatočne pripraviť na to, že ju znovu uvidí. Báľ sa toho. Báľ sa, že sa znovu vráti tá bolesť, ktorú mu neúmyselne spôsobil pred piatimi rokmi. Celé mesiace po tom, čo sa jej vyznal zo svojich citov a ona sa vrátila k manželovi, nedokázal na inú ženu ani pozrieť. Pri žiadnej viac nepocítil túžbu, stále mal pred očami iba jej obraz. No ako mesiace ubiehali, jej obraz postupne bledol a jemu sa ako-tak podarilo zabudnúť. Po čase dokázal znovu nadviazať milostné pletky s očarujúcimi dámami či ochotnými komornými, najmä za ten krátky čas, čo pobudol na kráľovskom dvore. No už to nikdy nebolo také ako predtým. Keď už raz okúsil, ako chutí láska, cítil, že mu nič menej nemôže stačiť.

Odrazu kastelán zastal pred mohutnými dverami a hlučne ich otvoril. Tep sa mu zrýchlil očakávaním.

William sedel vo dvorane svojho hradu s hŕstkou verných vojakov za nižšími stolmi. S nikým sa však nezhovárал, pri lordovom stole sedel osamotený. V poslednom čase nemal po večeroch náladu na spoločnosť. V ruke zvítal striebornú čašu a pohľad upieral niekam do neznáma. Priložil si čašu k perám a zamyslene si odpil.

Len čo kastelán vstúpil do dobre osvetlenej siene, úctivo sa poklonil a oznámil hradnému pánovi: „Rytier James de l'Aigle vás žiada o prijatie.“

Williamovi od prekvapenia takmer zabehol hlt vína.

Vtedy vošiel do siene James, rezkým krokom obišiel zaskočeného kastelána a ignoroval zvedavé pohľady mužov, ktorí si ho so záujmom obzerali. „Myslím, že ma nemusíte uvádzať tak oficiálne, nie je tak, Will?“

„James! Asi ma klame zrak. Čo tu robíš?“ neveriacky zvolal William a s údivom hľadel na muža, ktorý mu kráčal v ústrety.

„Prišiel som sa spýtať, či by ste na noc neprichýlili jedného tuláka,“ odvetil James zachrípnutým hlasom a odkašľal si.

William vstal a rýchlym krokom zamieril k hosťovi. „Veď si tu doma. Poď sem,“ povedal s úsmevom a bratsky Jamesa objal. Bolo to ako pred rokmi, akoby od ich posledného stretnutia neubehlo už toľko času. Jediným gestom ruky rozkázal sluhom, aby priniesli pre vzácneho hosťa občerstvenie, a sám ho zaviedol k hlavnému stolu. „Neveril som, že ťa ešte niekedy uvidím,“ pokračoval, keď sa obaja usadili ďaleko od zvedavých uší a pohľadov. V hlase mu stále znelo ohromenie.

James sa naňho neveselo usmial. „Sľúbil som ti predsa, že na vás nezabudnem.“

William sa načiahol za džbánom vína a nalial do striebornej čaše pred priateľom. „Musím pripustiť, že ma veľmi teší, ako poctivo plníš svoje sľuby.“

„Poznáš ma, nikdy netáram len tak do vetra. Za každým slovom si stojím a som na to patrične hrdý,“ zaškeril sa James a lačne sa načiahol za naplnenou čašou. Poriadne si odpil,

aby uhasil smäd po dlhej ceste. Keď takmer prázdnu čašu znovu položil na stôl, utrel si opakom dlane drobné kvapôčky vína zachytené na hustej dlhej brade.

William si ho s údivom obzeral od hlavy až po päty. Šiel si temer oči vyočiť, keď v mužovi pred sebou hľadal starého priateľa. „Takmer by som ťa takého zarasteneho a s vlasmi po pleciah ani nespoznal. Na takýto pirátsky zjav teraz lákaš ženy?“

„Máš pravdu. Trochu som zanedbával svoj zovňajšok, no mal som na to pádny dôvod,“ pripustil James a znervóznel. „A lady Amelia?“ spýtal sa opatrne. Vedel, že kráča po veľmi tenkom ľade, a kdesi hlboko v hlave už počul, ako ľad puká.

„Bola unavená, šla si ľahnúť,“ odvetil William a tvár mu zväžnela.

Jamesovi sa uľavilo. Nakoniec dostane do daru trochu času navyše, aby sa na ich stretnutie mohol pripraviť. „Aspoň sa môžeme pohovárať ako za starých dobrých čias. Vidím, že vína máš stále dosť.“

William sa zasmial a kývol na sluhu, aby im obom dolial rubínovej tekutiny. Vtedy do siene vošli ďalšie slúžky. Prvá z nich podišla rovno k Jamesovi a s úklonom pred neho postavila misku s vodou.

James si až po lakte vyhrnul rukávy zafúľanej plátennej košeľe, ktorá mu trčala spod drôtenej, a vnoril si obe ruky do čistej vody, aby z nich zmyl prach a špinu dlhej cesty. Len čo ich vytiahol, už mu mladá slúžka podávala čistý kus plátna, do ktorého sa utrel. Kým sa stihol poďakovať, dievča vzalo misku s vodou a druhé už pred neho kládlo podnos s pečenou prepelicou. Z ďalšej misy sa naňho usmievali peceň chleba a hruda syra. Za posledné roky sa naučil potláčať pocity hladu, no keď mu do nosa udrela lákavá vôňa pečeného mäsa, prestal sa rozpakovať a odtrhol si takmer polovicu prepelice.

„Naozaj je to už päť rokov, čo sme sa videli naposledy?“ prihovoral sa mu William, keď si odhrýzol prvý kúsok.

„Veru áno,“ prikývol Jamie s plnými ústami.

„Tak mi konečne prezrad', kde si bol celý ten čas!“

James sa zaškeril a utrel si ústa od mastnoty. „Provokoval som smrť, aby si ma konečne vzala.“

William sa znovu zasmial. Ako mu chýbal starý priateľ a jeho zvláštny zmysel pre humor. „A neúspešne?“

„Veď vidíš. Ani tá smrť ma nechce,“ zamrmlal James a znovu si odhryzol poriadny kus mäsa.

William zamračene sledoval, ako prežúva, a hútal, čo je na ňom zrazu také iné. Áno, už na to prišiel. „Čo to máš s hlasom? Si zachrípnutý?“

„Asi pred dvomi týždňami som strávil na palube lode celú noc v búrke a odvtedy sa neviem zbaviť prechladnutia.“

„Čo si robil na lodi?“ spýtal sa William zvedavo.

James položil nedojedené stehno na podnos a vliadol do seba pol čaše vína, aby mu mäso ľahšie šlo dolu krkom. Potom sa obrátil k Willovi a s patričnou hrdosťou mu odpovedal: „Práve sa vraciam zo Svätej zeme.“

William začudovane zdvihol obočie. „Bol si s mojím bratrancom Richardom na križiackej výprave?“

„Ako vravíš. Urobil ma veliteľom ľavého krídla kavalérie.“

„To sú mi teda novinky!“ krútil William hlavou. „Človek ňa na chvíľu spustí z očí a ty sa hneď vyberieš na druhý koniec sveta.“

„Odrazu sa mi zdalo, že Anglicko je pre mňa príliš malé.“

William sa jemne uškrnul. „Doniesli sa mi do uší chýry, že výprava nebola príliš úspešná.“

„Ako sa to vezme,“ namietol James. „Podarilo sa nám dobyť pevnosť v Akkone a vyhrali sme niekoľko bitiek. No Jeruzalem sa nám oslobodiť nepodarilo. Napokon Richard pristúpil na dohodu so sultánom Saladinom, uzavrel zdanlivé prímerie. Dosiahol, že kresťania budú mať slobodný prístup k Ježišovmu hrobu. Na spiatocnej ceste však jeho loď stroskotala pri pobreží južných krajín a bol nútený vydať sa v prestrojení cez územie rakúskeho vojvodu Leopolda, kde ho však spoznali a zajali. Ak sú moje informácie správ-

ne, Leopold ho odovzdal cisárovi Henrichovi a ten teraz žiada od Angličanov výkupné za ich kráľa. Môžeš očakávať, že Eleonóra bude v najbližšom čase znovu vyrubovať vysoké dane.“

„Nuž, nie som si celkom istý, či to bude práve Eleonóra. V Anglicku sa toho za ten čas veľa zmenilo. Richard síce pred odchodom prenechal vládu svojej matke a kancelárovi Longchampovi, ale, pravdupovediac, je to jeho brat, kto teraz vládne v krajine.“

„To je nepríjemné,“ poznamenal James chmúrne. „Nerátal som s tým, že budem musieť rokovať s tvojím zákerným bratrancom Jánom. Potrebujem, aby mi na dvore uznali vlastnícke práva k novonadobudnutému majetku.“

„Majetku?“ zopakoval William prekvapene.

„Náš kráľ totiž veľmi rád udeľuje nielen tresty, ale i významenia a odmeny. Za vojenské zásluhy mi daroval titul a majetok. Nesiem na dvor dokument, ktorým oficiálne potvrdil svoju vôľu. Práve sa pozeráš na nového lorda a pána hradu z Pevensey.“

„Dočerta, James, takže sa ti to nakoniec podarilo?“ vybuchol William radosťou. „Dosiahol si všetko, o čom si sníval. A to celkom sám.“

„Áno,“ zadumane si povzdychol James a odkrojil si kus syra. „No ak by som sa mal rozhodnúť znovu, rozhodol by som sa inak. Nebolo to také, ako som si predstavoval. Aj te-rajší pocit víťazstva je celkom iný, ako som očakával. Tá cesta ma zmenila. Zmenila moje očakávania, moje zmýšľanie, to, v čo verím. Myslím, že dobrodružstiev som si na tejto vý-prave užil dosť až do konca svojich dní.“

„A čo budeš teraz robiť? Aké máš plány?“

„V prvom rade si uplatním nárok na to, čo mi patrí. A potom... Je zvláštne, keď odrazu dostaneš to, čo si vždy chcel, a nevieš, čo ďalej.“

William zdvihol obočie. „Akože nie? Teraz sa ešte len začne ten pravý život. Konečne si budeš užívať to, o čom si toľko sníval.“

James si odhryzol zo syra a zamyslene ho chvíľu premieľal v ústach. „Záhaľčivý spôsob života nie je nič pre mňa. Potrebujem mať pred sebou nejaký cieľ. Niečo, za čo budem bojovať, o čo sa budem usilovať.“

„V prvom rade nemôžeš tušiť, v akom stave nájdeš svoje nové panstvo a pozemky. Možno ti potrvá celé roky, kým to miesto dáš do takého stavu, aby si bol spokojný. A v druhom, no nie poslednom rade som si istý, že zase si nájdeš niečo, o čo sa budeš usilovať. Poznám ťa, vždy si bol rojko a sníval si s otvorenými očami.“

„To bolo kedysi. No dnes... Naozaj neviem, čo je so mnou. Keď som získal to, po čom som túžil, a už sa nemám o čo usilovať, odrazu mi pripadá, že môj život je nesmierne prázdny a pustý.“

„Nuž, už máš za sebou dvadsaťosem zím, možno je ten pravý čas, aby si sa usadil a oženil. Založil si rodinu. Doteraz si tak neurobil kvôli majetku a postaveniu. No odrazu sa všetko zmenilo.“

James si posmešne odfrkol. „Už sa tak ľahko nezamilujem, Will.“

Williamovi povädol úsmev a zahľadel sa do pohára. Jamie si neskoro uvedomil, čo vyslovil. Nastalo ticho. Vo vzduchu zostala visieť otázka, ktorá oboch trápila. V tej chvíli ani jeden z nich nepoznal odpoveď.

Napokon Jamie rozpačito povedal: „Vieš, teraz, keď si môžem vyberať... Odrazu žiadnu nechcem. Je to pre mňa otázka hrdosti. Keď som pre ne nebol dobrý vtedy, ony nie sú teraz dobré pre mňa. Vzal by som si iba ženu, ktorá by ma bola chcela aj vtedy, keď som nič nemal. Keď som bol nikto.“

William s povzdychom pokrútil hlavou. „Je neuveriteľné, akí zaslepení vieme my muži byť.“

„Hovoríš o sebe?“ spýtal sa Jamie s úškrnom.

„Možno. No, bohužiaľ, i o tebe.“

James sa zamračil. „Nerozumiem ti.“